

(deixeu-nos a nosaltres!)

---

nº 35 - desembre 2002 - donatiu 1,20 euros

Editorial i pàgines centrals:

Galiza. Davant la complicitat de governs i petroleres, "Deixadenos a nós" pàg. 3, 10-11

Joventut: pàg 12-13
Ni LOU, ni LUC, ni Ley de Calidad

Política:

Euskadi pàg. 3-4

Internacional: pàg 16-20
Turquia, EEUU, Israel, Perú, Paraguai

Sindical:

pàg 5-8 y 14
I Jornada sindical de LI (Bcn, Mad), Eleccions sindicals, Sanitat, Ley de Calidad

Suplement:
A un año del Argentinazo.
En Quito: ¡No al ALCA!

El Roto, a "El Pais"

Nou logo del PP

Ferreres a "La Vanguardia"

La nostra crítica recomana...

Historias mínimas

La nostra admiració pel cinema argentí –demostrada al llarg dels darrers números de LI– segueix intacta.

Aquesta vegada us animem a veure la darrera obra del director Carlos Sorin, una joia que ens mostra els desèrtics i infinits paisatges de la Patagonia mentre la càmera segueix tres personatges: dos homes, un de 80 anys i un de 40, i una dona de 25 i la seva filleta, que són els protagonistes d'aquestes tres històries senzilles i vitals.

Destaquem que a la cinta només surten dos actors professionals, la resta fan d'actors per primera vegada a la vida, com ara el personatge de don Justo que està interpretat per Antonio Benedictis: fa vint anys que és jubilat i havia estat mecànic de peces matrius.

Acostumats com estem a veure móns artificials i mentides publicitàries, la majoria agraïm veure persones reals que somnien com nosaltres, que persegueixen allò que creuen els farà més feliços, i això vol dir perseguir allò que necessiten. No parlem de somnis impossibles, parlem d'il·lusions i esperances quotidianes. Tan senzill que imposa.

El director es mira –i ens fa mirar– els personatges amb comprensió i respecte, i mentre nosaltres somriem ells van fent torns –ara l'un, ara l'altre– cap al seu propòsit. Els seus camins es creuen i quan, assolit l'objectiu, coincideixen, a nosaltres ens sap greu que s'encenguin els llums de la sala.

Qui va dir que la Patagonia no era cinematogràfica?

El desastre del Prestige, que deixa sense treball i amenaça el futur de centenars de milers de gallecs, ha posat en evidència el funcionament de l'anomenat mercat lliure del petroli, que compta amb la més absoluta falta d'escrúpols per als negocis i amb un teixit de complicitats polítiques que el protegeixen. Només amb aquesta combinació de responsabilitats ha estat possible un desastre ecològic i social de les actuals dimensions.

Si per a que els negocis siguin ben sucosos els centres financers internacionals creen els paraïsos fiscals, o les gran multinacionals fabriquen a zones franques o *maquilas* sense impostos ni legislació de protecció als treballadors, el món del petroli utilitza els petrolers amb bandera de conveniència i un entramat d'interessos que els deixen moure's en plena llibertat. Les conseqüències per a la població no tenen importància, només els beneficis!

Més de 200.000 manifestants exigien ... responsabilitats i la dimissió de Fraga ... sota la plataforma Nunca mais. Aquest és el camí per a que aquests fets no es repeteixin.

Per tal que el Prestige avui sigui al fons del mar i hagi provocat l'enorme marea negra (potser la més greu de la història) són necessàries una sèrie de complicitats: la dels productors russos del mar Caspi amics de Putin, l'armador grec que posa a la seva disposició un vaixell barat encara que vell, l'asseguradora disposada a avaluar el valor de la càrrega, el govern britànic que té habilitat el port de Gibraltar com a port franc per fora de la legislació de la UE per a aquests petrolers, el govern espanyol que despista sobre la circulació d'aquests vaixells i que, un cop produït l'accident, es paralitza davant les

pressions de tota mena, des de l'asseguradora a la petrolera, per així prioritzar el valor de la càrrega sobre el perill de desastre ecològic. És necessari a més, que el Govern espanyol no tingui recursos necessaris per emergències que no són noves i que, per evitar tot el seguit de crítiques a la seva gestió, la Xunta i el Govern central mentessin intentant minimitzar fins al ridícul la realitat de la catàstrofe i que arribessin a prohibir -en els mitjans de comunicació que controlen- el terme "marea negra", amb la qual cosa van endarrerir una acció massiva contra la mateixa.

Avui el poble gallec i milers de voluntaris arribats d'altres indrets treballen contra rellotge i en precàries condicions per minimitzar els efectes del fuel contaminant. El Govern i la Xunta han decidit aprovar unes partides econòmiques per paliar els efectes de la marea sobre milers de famílies, però aquesta no és la solució. Cal exigir les responsabilitats penals i polítiques, i actuar fins al final contra els responsables. Més de 200.000 manifestants exigien el diumenge 1 de desembre pels carrers de Santiago aquestes responsabilitats i la dimissió de Fraga per l'actitud de la Xunta sota la plataforma *Nunca mais*. Aquest és el camí per a que aquests fets no es repeteixin.

Andalucia en peu de guerra.

CCOO i UGT van negociar amb el Govern la reforma del *decretazo*, i van presentar davant l'opinió pública un acord en quasi tots els punts, excepte en el de l'eliminació del PER que -segons van dir- quedaria obert a una negociació posterior. Però el govern va fer aprovar al Parlament el *decretazo* amb el punt del PER. CCOO i UGT van evitar de continuar la lluita contra el Govern del 20J i el 5 d'octubre a Madrid. A aquest acord parcial es va afegir l'altre sobre l'increment retributiu dels funcionaris, i les direccions de CCOO i UGT restablen la pau social amb el govern del PP.

D'aquesta manera, la lluita per defensar el PER ha quedat com una qüestió dels jornaleros andalusos i extremenys. Malgrat l'aïllament, la resposta dels treballadors andalusos i extremenys ha estat impressionant: més de 200.000 manifestants recorrien els carrers de Sevilla l'1 de desembre del 2002. Avui està sobre la taula la possible convocatòria d'una vaga general en aquestes dues comunitats. Aquesta seria una bona mesura per seguir enfrontant a Aznar, però no s'ha de permetre la política del "divideix per vencer" que aplica el govern i en la qual han col.laborat les direccions de CCOO i UGT. La batalla contra el Govern i en solidaritat amb els jornaleros ha de ser un objectiu de tots els treballadors.

Al Govern se li obren molts fronts, a Galíza, a Andalusia, però també continuen els enfrontaments a Euskadi i Catalunya, el darrer a propòsit de la declaració centralista de la Conferència Episcopal Espanyola contra els nacionalismes i el dret d'autodeterminació dels pobles a la qual han respost l'església basca i catalana. Avui al Govern se'l pot derrotar amb una política d'unitat i mobilització dels treballadors i els pobles.

Avui al Govern, se'l pot derrotar amb una política d'unitat i mobilització dels treballadors i els pobles.

La clau: incrementar la resposta social

Txotxe Andueza, responsable de la secció d'opinió de Gara, va participar l'11 de novembre en l'acte contra la Llei de Partits organitzat a Barcelona per la Plataforma Catalana en Defensa de les Llibertats Democràtiques, de la qual Lluita Internacionalista forma part. Vam tenir l'ocasió de fer-li aquesta entrevista per a conèixer de primera mà la seva perspectiva sobre la situació actual a Euskadi.

LI- Com es viu al carrer el procés d'il·legalització de Batasuna?

Txotxe Andueza- Crec que fora d'Euskal Herria apareix una imatge distorsionada. Existeixen tensions i confrontació de projectes i la repressió és molt important, però en general tot se sobredimensiona als mitjans de comunicació. Al carrer es viu d'una altra manera i cal desmitificar aquesta imatge. No obstant això, la llei de partits ha creat molta preocupació perquè tothom ha entès que no va només contra Batasuna. Es viu com una retallada de llibertats molt important. I la gent això ho ha percebut, en la mesura que ha intentat expressar la seva crítica o organitzar mobilitzacions i ha vist qüestionats drets tan bàsics com el d'expressió o el de manifestació. Les prohibicions han arribat a priori i s'han fet palpables i molt evidents. Totes les crítiques han estat reprimides o han sofert un linxament mediàtic.

LI- Hi ha por?

TA- A Euskal Herria sempre hi ha por, perquè hi ha la sensació que no es pot controlar una gran part del que passa. No se saben els plans ni fins on estan disposats a arribar.

LI- Gara i LAB s'han convertit en les úniques expressions

legals de l'esquerra abertzale. Us sentiu amenaçats?

TA- Sobre Gara hi ha una amenaça concreta: se'ns acusa de ser la continuació empresarial d'Egin i ens volen penjar els deutes acumulats en el procés contra Egin. Més que una il·legalització temem en l'immediat l'ofegament econòmic. Però també tenim clar que, igual que reprimeixen el moviment independentista al carrer, volen privar-lo del seu mitjà d'expressió. Estem amenaçats com tot el que es mou a Euskal Herria, perquè, encara que no hem arribat a ocupar el buit d'Egin, ens hem guanyat un espai i som l'òrgan d'expressió per als qui no en tenen un altre. Saben que això és important i no ens deixaran tranquils. També tenim clar que no té sentit que seguim existint si aconseguen carregar-se el moviment social. A LAB es viu una mica la mateixa sensació, però LAB té una gran presència social i atacar-lo els suposaria un problema molt gran que sembla que de moment no estan disposats a assumir. La millor resposta és incrementar la resposta social i ara la prioritat són les eleccions sindicals, perquè augmentar el pes al carrer és la millor defensa que pot tenir una organització.

LI- Llei de partits, homenatge a la bandera, declaracions favorables a la intervenció de l'exèrcit o la supressió de l'autonomia, amenaces de balcanització del conflicte. Com valora l'ofensiva espanyolista del govern?

TA- Són mostres d'histerisme, que no són gaire lògiques. Si tenen majoria absoluta i creuen que estan convencent a la majoria de la societat espanyola, tot això no és necessari. El que té clar la dreta espanyola és que si la gent tingués l'oportunitat de dir, en llibertat, el que realment vol, sense por, expressaria el contrari al seu projecte. És evident que la dreta que avui està governant és la més rànica i la més directa hereva del franquisme. Amb ells no va la democràcia, ni donar llibertat. Tenen una majoria absoluta que els permet fer lleis com aquestes. Tenen unes relacions pel que sembla privilegiades amb l'amo del món i tenen un 11-S al qual s'han agafat per justificar aquestes mesures. Però expressen histerisme perquè saben que no poden controlar una reacció que els és adversa.

LI- ¿Com s'explica la política del PNB, que d'una banda presenta la querrela contra Garzón i per l'altra reprimeix les manifestacions al carrer i envia a l'Ertzainza a tancar els locals de Batasuna?

TA- Des de fora pot aparèixer contradictori, però en el fons obeeix a la línia que sempre ha mantingut el PNB. El PNB és un partit fonamentalment pragmàtic que busca de quina manera pot seguir controlant el seu espai de gestió. Té un component de defensa del país, per descomptat, i en la mesura que ha estat cada vegada més acorralat per l'Estat ha anat evolucionant en claus una mica més sobiranistes. Però sempre són apostes que van a temptejar: si una oportunitat surt endavant no es poden quedar fora. Tot el que han fet ara va per aquí, encara que pugui semblar contradictori. Quan Garzón va dictar l'acte [de clausura dels locals de Batasuna], la premsa de Madrid va començar a punxar, però pocs a Euskal Herria dubtàvem que Ibarretxe obeeiria, i sabíem també que reprimirien la manifestació del 14 de setembre: era un repte massa gran per ells. Però d'altra banda, el PNB posa per sobre de tot el seu propi espai de gestió i per això al Parlament no permet que Garzón s'hi fiqui. La repressió al carrer i la preservació de les institucions són polítiques coherents, més que contradictòries.

LI- Com valora la política d'IU-EB?

TA- IU-EB està en una situació molt contradictòria. En primer lloc, perquè és un partit d'Estat, cosa que li fa difícil afrontar situacions que xoquen des de l'òptica de Madrid i des de la de Bilbao. La segona contradicció és que Esker Batua, tot i ser un partit minoritari, està en el govern autonòmic, i això és molt distorsionador. Fer una política d'esquerra en un govern que no té cap voluntat social és impossible. Cada dia apareix Madrazo anunciant un gran projecte que mai no es porta a terme. L'exemple de la immigració és molt significatiu. No afronten els grans problemes: hi ha contínues batudes policials a la zona d'Irun i Donosti en les quals es deté una mitjana de trenta o quaranta persones, que són deportades, i Madrazo no diu res. Quan van aparèixer els immigrants

morts en aquell camió, no van fer declaracions fins que els mitjans vam aparèixer preguntant-nos on estava el govern basc.

LI- Creus que el Pla Ibarretxe és viable?

TA- Ningú no esperava que arribessin tan lluny. Però quan s'analitza la proposta no es veu cap pas pràctic que permeti arribar a aconseguir aquest estatut. Ni tan sols en els pressupostos d'aquest any la partida per al referèndum està contemplada, quan se suposa que s'hauria de celebrar en el pròxim exercici. Aquest referèndum no és possible dins del marc constitucional i no es veu en la història del PNB que estiguin disposats a donar els passos per a trencar amb aquest marc, de forma que aquesta consulta pogués plantejar-se. A més des de l'àmbit independentista es veu molt difícil que es pugui establir un «estatut de lliure associat» des de la dependència: primer caldria tenir dret a decidir, ser reconegut com a poble, per a poder tenir aquest estatut.

LI- Quina és la diferència entre el pla Ibarretxe i Lizarra?

TA- Lizarra planteja la necessitat de trencar el marc legal constitucional per partir del reconeixement dels drets del poble basc, mentre la proposta d'Ibarretxe parteix del marc constitucional vigent per a arribar a una situació diferent. A Lizarra es plantejava un acord entre el conjunt de les forces polítiques i socials de Euskal Herria perquè es reconeixin els nostres drets, i el que diu Ibarretxe és que cal anar a Madrid a demanar que ens deixin associar-nos amb ells. Lizarra deia «anem a parlar els bascos enfront de Madrid» al marge de la legalitat i Ibarretxe planteja caminar per la legalitat per a aconseguir un estatut de no se sap què. El PNB posa exemples de la lliure associació tan distants com el model belga, el de Quebec, l'alemany i el de les illes Alland a Finlàndia. Jo només veig una possibilitat en l'últim model, però la diversitat d'exemples és significativa de la indefinició del pla.

LI- Quin és el teu balanç del procés de Lizarra?

TA- Crec que va ser un compendi d'encerts i un altre d'errors. Al final van acabar pesant més els interessos partidistes que els del

país. L'esquerra abertzale va acceptar l'aposta en un moment punta de repressió de respondre amb una oferta de diàleg oberta a tot el món, en clau democràtica. Com que la necessitat era molt gran perquè estàvem en un dels moments durs de la nostra història -com és el d'ara- molta gent va entrar en el procés. Però va entrar amb una actitud d'expectativa o simplement per a capitalitzar acord en benefici del seu partit. L'error fonamental va ser dels partits polítics, que no van donar resposta a una mobilització social molt gran. Anar a remolc del PNB, del que el PNB diu, del que el PNB veu, és deixar l'autodeterminació en mans del no-res.

LI- Irlanda va ser el principal referent per a l'esquerra abertzale d'un procés negociat que podia portar a l'autodeterminació. Davant la situació actual de l'Ulster, segueix vigent aquest referent?

TA- La situació en la qual estan ara és greu, forçada per l'unionisme. Si alguna cosa queda clara a Irlanda és que el Sinn Fein i els republicans estan fent continus esforços i emplaçaments, i cada vegada que es bloqueja el procés són els únics que plantegen noves ofertes i nous pactes. L'unionisme té molta por i ho obstaculitza tot. No obstant això, malgrat els daltabaixos, crec que segueix sent un model no per a seguir mimèticament però que sí conté les claus de qualsevol procés de pau: que les parts reconeixin que només a través del diàleg, del reconeixement d'uns drets bàsics i de comptar amb el conjunt de la societat es pot sortir d'una situació de conflicte armat. Com a model general segueix sent vàlid, passi el que passi a Irlanda, perquè si un dia hi ha solució serà en aquestes claus, encara que la solució pràctica no hagi funcionat.

LI- ¿Creus possible aplicar un model semblat en el marc de la monarquia espanyola?

TA- És que si no és possible no hi ha altre camí. Això no pot seguir eternament. Deia ahir a la xerrada que crec que no hi ha hagut una sola generació de bascos que no

hagi sofert la violència més o menys acusada. Avui en dia pot haver mecanismes a nivell internacional per aconseguir que això se solucioni. Veiem exemples en el món com Palestina o Txetxènia que demostren que els conflictes es poden enquistar, però no s'ha de perdre l'esperança. Crec que no és possible arribar a una solució sobre la base dels principis de la monarquia espanyola, però podem obrir altres camins. Per descomptat l'enfrontament armat no portarà a la victòria de cap de les dues parts. La clau està en la mobilització i en la participació social.

LI- Hi ha també moltes esperances de l'esquerra abertzale en el procés de construcció europea com un marc favorable per a l'autodeterminació. No obstant això, ara veiem com les mesures repressives del govern espanyol s'apliquen a escala europea. Segueixen vigents aquestes esperances?

TA- El procés de construcció europea està movent-se en un equilibri molt difícil entre les pressions d'Aznar, Chirac i Blair que pretenen una Europa centrada en els Estats i la posició d'Alemanya, partidària d'una Europa federal dels pobles i de les nacions. En aquest equilibri sembla que ara com ara van guanyant els primers, però crec que el futur d'Europa ha de passar pels pobles per a superar el marc dels Estats. Avui en dia les reivindicacions dels pobles no es plantegen en la forma de tancar fronteres, sinó en buscar marcs molt més amplis en els quals es preservin les identitats. □

Temps de debat

El passat dissabte 16 de novembre, al Centre Cívic "Cotxeres de Sants" de Barcelona, es va dur a terme la I Jornada Sindical de Lluita Internacionalista amb l'objectiu d'aprofundir i analitzar les discussions de fons davant la gravetat de les situacions que ens vénen a sobre (crisi general de la globalització, pèrdua de milers de llocs de treball, les agressions del PP contra els treballadors...) combinant-les amb les actuacions sindicals quotidianes.

Lluita Internacionalista va tenir, des del primer moment, la idea de realitzar aquesta Jornada convidant a companys i companyes amb les quals compartim la lluita en defensa dels treballadors i treballadores, i la resposta va ser molt positiva tant en l'ambient com en la participació. Vam assistir a la Jornada 45 companys i companyes de Catalunya, de l'Aragó i de Madrid que representaven a nivell sindical un 50% de CCOO, un 45% de CGT i la resta entre UGT i no afiliats englobats en els següents sectors: un 33% d'ensenyament, entre un 12 i un 15 cadascun dels d'administració pública, telemàrqueting, metall, RENFE i treballadors socials d'empreses privades, i entre un 9 i un 3% els de químiques, espectacles, estudiants

i autònoms. De conjunt, i per situació laboral, n'érem un 52% de fixes, un 42 de precaris i la resta entre jubilats i aturats. També volem destacar la presència d'un 9% d'immi-grants, entre els que es comptaven encara sense papers. Un 40%

eren companyes i un 33% joves.

La Jornada es va desenvolupar en quatre sessions de dues hores cada una: dos pel matí i dues per la tarda. Cada sessió es va dividir en tres parts: una part més teòrica, una segona sobre experiències i lluites, i la tercera de debat obert.

La primera sessió del matí es va iniciar amb el bloc internacional centrant-se en la crisi de la globalització amb la conseqüència dels acomiadats, la deslocalització

defensem en el terreny quotidià, contra la patronal i el govern, però també com fer front a la política de les direccions sindicals avançant en reagrupaments sindicals, com ara són les experiències de la corrent d'opinió de Girona a CCOO i l'agrupament al voltant del butlletí Debat Confederal a la CGT. Finalitzarem el debat amb la polèmica discussió de la relació entre partit revolucionari i sindicats, i la necessitat d'avançar en la construcció d'un partit juntament amb els corrents revolucionaris.

Lluita Internacionalista va elaborar uns materials per a la I Jornada Sindical on es recopilen apunts i textos, actualitzant-los, a més de recollir els fonaments teòrics que s'han anat utilitzant en les discussions prèvies a la Jornada. El seu objectiu és el d'ordenar, aprofundir el debat i sintetitzar els eixos vertebradors de la política sindical d'un partit revolucionari.

Miquel Blanch,
CCOO, Girona i
Víctor Messeguer,
CGT Barcelona

d'empreses... i de quina manera s'enfronta aquesta crisi. L'experiència de la lluita exemplar dels companys del sindicat d'Euzkadi de Mèxic que enfronta a la transnacional Continental i al govern mexicà, i l'experiència dels companys de la SEAT de Martorell van servir per baixar a terra i poder respondre si hi ha sortida pels treballadors a la globalització capitalista. La segona sessió va partir de l'anàlisi de la fragmentació de la classe obrera que ha imposat la burgesia i com l'enfrontem a partir de les experiències que van desenvolupar les companyes de la segregada CATSA (Telemàrqueting Madrid), l'OPEL de Saragossa i de Sabons Camp de Granollers.

Per la tarda, la Jornada es va reprendre amb l'anàlisi de les polítiques que aplica el capital contra el sindicalisme, el paper de les direccions sindicals i les privatitzacions actuals en sectors públics com l'ensenyament i RENFE.

L'última sessió es va portar la discussió als eixos centrals que

Madrid

El 30 de novembre vam fer també a Madrid els debats de les I Jornades Sindicals de LI. Divuit companys vam reunir-nos a Alcobendas durant el matí i la tarda del dissabte. Els sectors amb una representació més gran van ser els de telemàrqueting, ensenyament i arts gràfiques -dels quals hi havia delegats sindicals-. I pel que fa a les condicions laborals, hi havia un percentatge alt de companys i companyes en precari, la qual cosa va donar molt de pes a la discussió d'aquesta situació.

Com que a més es trobava travessada pel conflicte de l'empresa de telemàrqueting CATSA, l'endemà uns quants companys i companyes vam continuar discutint aquesta la intervenció concreta.

Va ser una experiència important i enriquidora a la qual va mancar temps per continuar aprofundint-hi. Seria bo trobar-hi algun tipus de continuïtat.

Corresponsal

SUPLEMENTOS DE **LUCHA**
INTERNACIONALISTA

Materiales para la ...

Jornada Sindical

Demana'ns-el! (3euros)
A la web: personal1.iddeo.es/luchairt/catala/index2.htm

**Reckitt Benckiser
(antiga Camps).**

La doble escala al comitè!

El passat dia 19 de novembre es van celebrar eleccions sindicals en la planta de Granollers de Reckitt Benckiser. L'empresa és filial de la multinacional química del mateix nom nascuda de la fusió de Reckitt & Satisfan i Benckiser Espanya i dedicada a la fabricació de productes de neteja i higiene. L'empresa compta a escala estatal amb uns 700 treballadors distribuïts en les plantes de Granollers (Barcelona) i Güeñes (Biscaia).

La planta de Granollers compta amb una plantilla d'uns 200 treballadors fixos que en temporada de vacances es pot veure incrementada amb 100 treballadors eventuais. Els treballadors fixos, tots amb una categoria no inferior a oficial de primera, perceben distints salaris per una qüestió merament cronològica, al marge de l'antiguitat, realitzant el mateix treball: els qui tenen un contracte anterior a 1998 perceben un plus personal originàriament d'unes 80.000 pessetes mensuals que s'ha vist incrementat amb les pujades anuals; i els treballadors posteriors a 1998 que no cobren aquest plus (uns 70). Aquesta doble escala és fruit del conveni signat en aquest any sota l'amenaça que no es contractaria més personal. A aquesta doble escala cal afegir una tercera que formen els treballadors eventuais que amb una categoria i sou de peó, exerceixen el mateix treball que la resta de companys, ja sigui per substitució en època de vacances, o bé amb la regularitat que la llei permeti durant diversos anys fins que no sorgeixin places a causa de jubilacions anticipades.

El passat dia 19 es va aconseguir que els fixos amb contracte posterior a 1998 tinguéssim representació en el comitè. No va ser fàcil: el pitjor de les dobles escales no són les diferències econòmiques que genera si no que acaben per dividir els propis treballadors.

Xavi. CGT Químiques

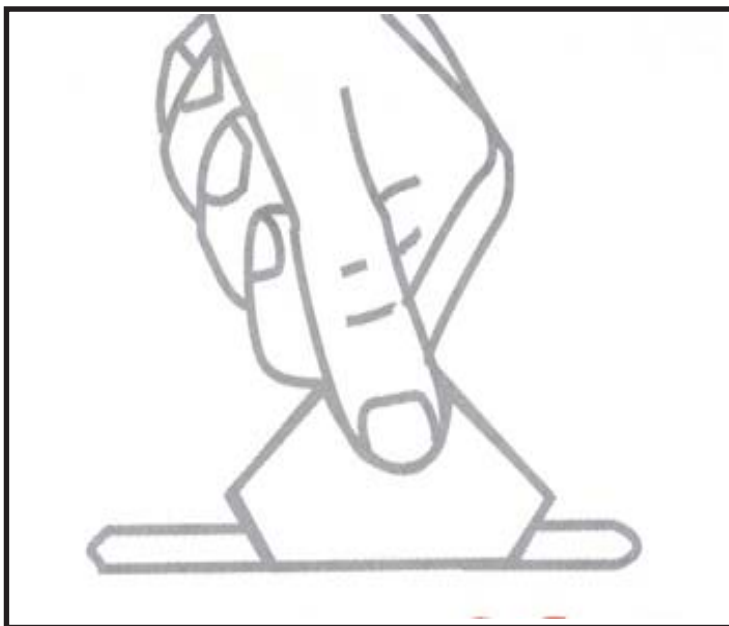
Barcelona.

Treballadors públics de la Generalitat

El 4 de desembre van tenir lloc les eleccions sindicals dels serveis administratius i tècnics de la Generalitat de Catalunya (personal funcionari).

Els resultats en delegats/des van ser (entre parèntesi la dada de 1998): CCOO 62 (59), CATA 52 (49), UGT 26 (27), CSIF 12 (7), SAC-CSC 8 (8), CEMSATSE 5 (12), CGT 3 (3).

Victor.CGT

**Ensenyament
públic**

Forta abstenció revalida majories

Girona

La representació en el sector de professorat d'ensenyament públic a la Junta de Personal de Girona és de 31 delegats (2 més que l'any 1998). Les eleccions els han distribuït de la següent manera: USTEC-STEs revalida la majoria amb 17 delegats (1 delegat més amb 30 vots més respecte 1998), CCOO obté 9 delegats (1 delegat més amb 43 vots més), ASPEPC manté els 3 delegats, UGT obté 2 delegats (amb 100 vots més obté representació perquè el 1998 no en tenia) i ANPE desapareix del mapa.

Les eleccions a Girona han estat marcades, com a la resta de llocs, per una participació baixa, del 58'16 % (un 10% menys que l'any 1998). Tant USTEC com CCOO mantenen l'electorat però no capten vot nou de sectors amb precarietat laboral

(interins / substituïts) o de secundària. CCOO no es desprèn de la política pactista tant a Catalunya com a l'Estat Espanyol que prima obtenir petites millores econòmiques més que obtenir millors condicions laborals. USTEC-STEs sindicat majoritari en el sector, interclassista,

ha viscut a l'ombra de la política de CCOO sense encapçalar polítiques diferenciadores ni tampoc de participació del professorat.

Els companys de LI que militem en el sector a Girona, ho fem des del Corrent d'opinió de CCOO, enfrontat a la política de la direcció, i hem obtingut un delegat. Des d'aquesta posició continuarem la lluita.

Miquel. CCOO. Girona

Barcelona

Enmig d'una forta abstenció (de prop del 60%), més alta que la del 98, les eleccions sindicals a Barcelona han revalidat majories: CCOO obté 36 delegats i USTEC 31. La tercera força amb representació és UGT que obté 8 delegats, i en guanya 2.

Dins del percentatge escàs de votants, la Plataforma Sindical Unitària, que s'ha enfrontat a la Llei de Calidad ha arrasat. Totes les opcions de dretes desapareixen de la Junta. Però si aquesta és una dada positiva, la negativa és que no es consolida una alternativa a les majories que han estat signant acords i mantenint la pau social els darrers 4 anys. CGT, per la qual apostàvem en el sector a Barcelona, i en la qual militem uns quants companys de LI, no treu representació perquè 44 vots la separen del pis del 5%. És sense cap dubte un cop, però això no farà que deixem la lluita ni per les reivindicacions docents i de l'ensenyament públic, ni per la construcció d'una alternativa sindical.

Esther. CGT Barcelona

Privatització de l'atenció sanitària primària

Catalunya capdavantera del "nou model"

El Servei Català de la Salut preveu obrir 23 nous centres de salut en els pròxims mesos, mitjançant fórmules de gestió privada, basades en la creació de societats limitades o cooperatives, a les quals s'assigna un pressupost anual per cobrir l'assistència sanitària de la població.

Avantatges del model de gestió privada, segons l'Administració: entre d'altres, els "salaris superiors" i el "repartiment de beneficis" (sobre la base de l' "estalvi" a costa de pacients i treballadors) entre els professionals que es decideixin a laboralitzar-se i convertir-se en empresaris.

El que no diuen: Les experiències existents. Un petit grup (fonamentalment metges) crea una **Societat Limitada, que funciona com una empresa privada pura i dura**, i que cobreix en molts casos l'assistència sanitària amb personal a l'atur, als quals se'ls apliquen **contractes laborals en precari o per hores**.

Els incentius es cobren, entre altres coses, en la mesura que s'atén a pacients privats, amb qui tenen concert aquestes societats.

Respecte a l'atenció als pacients, no hi ha dades serioses que indiquin una millora de la qualitat de l'assistència, però sí una **retallada de prestacions sanitàries**.

SITUACIÓ ACTUAL DE L'ATENCIÓ PRIMÀRIA A CATALUNYA (27% dels CAPs privatitzats)

Equips Atenció Primària en funcionament	309
Gestionats per l'Institut Català de la Salut	267
Gestionats per entitats privades	42
Gestionats per Mutualitats i Consorcis	37
Autogestionats per professionals sanitaris	5

(Amb els 23 nous centres la gestió privada de CAPs a Catalunya, passaria al 32%)

Les pretensions privatitzadores de CIU són de tots conegudes. Hauríem d'estar atents per a frenar-les i evitar l'empitjorament de l'assistència i de les condicions laborals.

LA SALUT NO ÉS UN NEGOCI

Federació de Sanitat de Catalunya de CGT. (FESAN-CAT)

**Traballadors de la salut no fixos
en lluita contra la precarietat**

No us deixeu vèncer!

El vestíbul de l'Hospital de Vall d'Hebron de Barcelona roman ocupat des de fa més de deu dies a tota hora, incloses les nits i els caps de setmana. Pancartes a la façana, taula informativa amb recollida de signatures, i un grup de totes les categories que treballen a la salut pública atenent a qui pregunta, en torns rotatius. Lluita Internacionalista va entrevistar al grup present en aquell moment: les infermeres Eva -d'hospitalització-, Joana -de laboratori- i Anna -de cures intensives-; l'auxiliar d'infermeria Mª Teresa -de trauma-; i les auxiliars administratives Rosa i Eva. Per si soles donen fe del caràcter unitari d'aquesta lluita en defensa de l'estabilitat laboral a la salut pública.

LI- Resumiu breument qui esteu en lluita i perquè

Personal no fix- En definitiva som el personal no fix, que inclou interins/es, contractats i gent que estava al carrer fins fa dos dies, de totes les categories de l'ICS (Institut Català de Salut). Tant de l'atenció hospitalària com de la primària, dels ambulatoris. Representem entre el 30 i el 40% del personal de l'ICS, només aquí a Vall d'Hebron en som 2.000 dels 6.000 treballadors que hi ha. Demanem tenir una plaça fixa, estatutària, a través d'un concurs de mèrits, tal com s'ha fet en altres comunitats autònomes i a l'INSALUD. Estan participant directament en aquesta acció companys dels hospitals de Vall d'Hebron, Can Ruti i Bellvitge, i de CAPs com els de L'Hospitalet, Bon Pastor, Pere Virgili...

LI- ¿Quina ha estat la vostra lluita fins arribar aquí?

PnF- Portem un any en converses amb la Funció Pública, l'ICS, la Conselleria, i representants polítics dels diferents partits (ERC, PSC, IC-V...). Fins abans de l'estiu, la Conselleria reconeixia el problema encara que no concretava cap

solució. Anàvem a tenir una reunió amb l'aleshores Conseller de Sanitat, el gerent de l'ICS i la directora de la funció pública, quan a causa d'un problema personal del primer es va anul·lar la convocatòria i des d'aleshores, malgrat el canvi de Conseller, no han respirat.

Vam realitzar diverses concentracions davant la Conselleria exigint resposta, i al final vam aprovar per majoria una mesura més contundent que va ser el mantenir aquesta assemblea permanent aquí, al centre més representatiu de la lluita pels drets dels treballadors de la sanitat pública, des de l'emblemàtica de l'any 90. Fixa't que aleshores es va guanyar que cada any hi haurien convocatòries per accedir a les places fixes, però s'ha incomplert reiteradament, i en lloc de créixer l'ocupació fixa, ha anat augmentant la no fixa. Hi ha categories, com els administratius, que duen 11 anys sense convocatòria.

Així doncs, no estem en vaga: treballem i treiem el temps per a venir aquí després del treball, de l'oci o la família. Estem rebent molt de suport dels usuaris: va ser proposta seva la recollida de signatures exigint la nostra estabilitat i en tres dies en duem 7.000. Molts malalts s'emporten les fulles i les retornen plenes.

LI- Ahir vam estar en la mobilització contra la privatització de 10 ambulatoris només a Barcelona: ¿quina relació guarda privatització i estabilitat laboral?

PnF- A més de la defensa d'un servei públic, incideix directament en la supressió dels nostres llocs de treball. Als CAPs que es privatitzen s'ofereix als fixos passar-se a laborals i quedar-se, o bé, si volen seguir sent treballadors públics, reubicar-los en altres llocs d'on sal-

ta qui no és fix que estigui ocupant aquesta plaça. A més, les places que ocupa personal no fix en un CAP que es privatitza no s'amortitzen. O sigui que anem al carrer per totes les vies. Això ja va ocórrer amb la cuina d'aquí, de Vall d'Hebron, quan es va privatitzar.

LI- ¿Com voldrieu acabar?

PnF- Repetint que no demanem la lluna, sinó un marc legal que ja existeix, que és el concurs per mèrits. I que per aconseguir-lo estem disposats a seguir la lluita, fins Nadal o el raïm de cap d'any... També demanem la solidaritat a tots els usuaris, doncs condicions laborals dignes i justes ajuden a millorar la qualitat dels serveis, així que assistiu a les mobilitzacions que es realitzin, i mentre, ens doneu una mà recollint signatures.

Mentre estàvem realitzant l'entrevista, un usuari que sortia els va animar dient "¡No es deixin vèncer!": són els mateixos que han vist any rere any aquest personal atenent-los i no poden comprendre que no tinguin la seva plaça estable. Ens sumem al crit del company. □

Envieu fax a la Directora Gerente de l'ICS Alicia Granados, amb un text similar al següent:

**EN SUPORT A LA LLUITA
DELS NO FIXOS DE L'ICS.
PLAÇA ESTATUTÀRIA
PER CONCURS DE
MÈRITS JA !**

Fax: 93 482 45 25
93 482 45 22

SINDICAL

Galiza: Davant la complicitat de governs i petroleres

“Deixadenos

Els veritables responsables

El petroli del Prestige és de petrolers russos lligats al president Putin en la seva carrera per treure profit del petroli del Caucas, front les maniobres de l'imperialisme nord-americà per controlar els oleoductes d'aquesta zona.

Els seus socis són grecs que posen als vaixells banderes de Bahames o d'altres països per estalviar-se impostos i despeses d'asseguracions en possibles accidents, com ara a Galiza. Els seus “estalvis” duen a la utilització de bucs vells –23 anys tenia el Prestige- d'una sola coberta. Això

De moment una normativa aconsella -fins el 2005 que serà “obligatori”- que passin una revisió al port on atraquin de la UE que els retindria en cas d'incomplir les mesures de seguretat. Per això, Gran Bretanya -que junt amb Holanda són amos de molts d'ells- ofereix a aquests bucs el port de Gibraltar, donant les cobertures necessària a la zona. I el govern espanyol i el de la Xunta completen el treball: durant la marea negra del Prestige, un altre buc similar, de 22 anys d'antiguitat, atracava i sortia del port de A Coruña. Un altre està a Algecires i el Byzanci ve en camí.

La normativa existent permet –per a facilitar als petrolers els seus criminals beneficis- que aquests vaixells surtin a la mar sense port fix de destinació: són els anomenats vaixells “gasolineres” perquè moltes vegades transvasen el combustible a la mar.

Els empresaris del Prestige diuen que el culpable és Portugal, perquè els holandesos, amos dels remolcadors, diuen que va ser el mal temps; Chirac va arribar a acusar d'irresponsable a la classe política europea. Aznar diu que ho són els amos de Prestige, Zapatero parla del govern del PP, però oblida que el desastre del Mar Egeu va ser amb un govern PSOE. Entre ells un llença la culpa a l'altre, perquè tots volen salvar al veritable culpable: **El sistema capitalista, on preval sobretot el Benefici.**

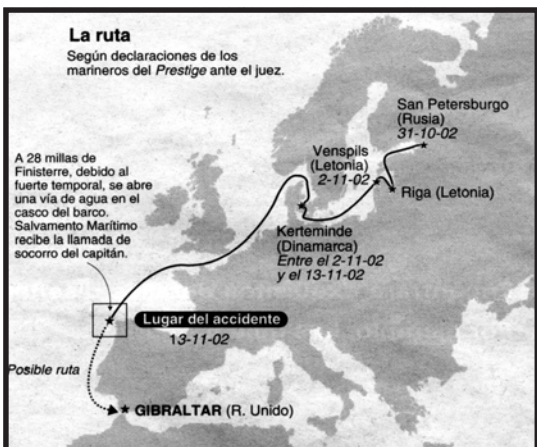
Govern d'Aznar i Xunta de Fraga: còmplices

Per què el govern d'Aznar i la Xunta van trigar tant a actuar?. Perquè, com a bons agents de les multinacionals, van anteposar els beneficis a la vida, és a dir, van prioritzar el **salvar la càrrega.**

Tècnicament correcta o no, la primera proposta per tal que s'allunyés de la costa, no va ser escoltada per l'empresa amb aquest argument, davant la passivitat de les autoritats. Tampoc no es va fer el contrari, dur-lo a la costa per reduir l'impacte i evitar la disseminació de l'abocament. Tampoc la proposta de tècnics ianquis que es llancessin bombes de fòsfor per cremar la major quantitat de combustible... perquè tot això donava pèrdues. Així doncs, es van deixar les negociacions entre el Prestige i l'empresa de salvament Lloyds Open Form que havia ofert el rescat a canvi del 30% del valor del buc i el 30% del valor de la càrrega: resultava massa car!...

Només considerant els afectats a les Rías Altas, són 120.000 els llocs de treball que patiran les conseqüències. Si s'extén a les Baixas, caldrà sumar-hi uns altres 30.000 directes i els indirectes corresponents. Per això els pescadors treien els abocaments amb les mans, mentre als voluntaris no se'ls donava ni raser, ni materials ni se'ls coordinava, i l'exèrcit no s'implicava realment a les tasques de neteja.

No va haver-hi inoperància del govern i de la Xunta: és una política conscient, primer de “llibertat” per a la patronal, després de falta d'inversions per enfrontar situacions

seria inviable sense el vist-i-plau dels governs que són conscients del risc que representen. Per al 2015 serà obligatori el doble casc a la UE. Mentre això succeeix, les drassanes redueixen plantilles perquè no hi ha demanda, però només el 28% del tonatge del petroli mundial és transportat per bucs de doble casc, i el 37% ho és a més amb bucs de més de 15 anys.

a nós”

d'aquest tipus (aquesta és la sisena marea negra que pateix la costa gallega). Per això tampoc no hi ha vaixells bombers o de prevenció d'accidents. Això són despeses i el

primer són els beneficis. Per això tenen raó els treballadors i el poble gallegos quan a Muxia deien "Dejeno a nos" o quan exigeixen la dimissió de Fraga. Hi ha responsabilitats polítiques i cal i és just exigir-les.

Impacte en el medi

L'accident del Prestige no és el primer accident que es dona d'aquestes característiques, però s'està convertint en una de les majors catàstrofes ecològiques dels últims temps.

En el seu passejar enfront de les costes gallegues, després de produir-se la perforació al casc i el seu posterior enfonsament, el Prestige ha abocat a les aigües de l'Atlàntic gran quantitat de cru –segons fonts confidencials del Govern des del passat 14 de novembre són més de 20.000 les tones abocades, de les quals una part ja va arribar a la costa en els primers dies i una taca d'unes 11.000 tones amenaça de nou amb impregnar la costa, i resten encara unes 60.000 tones als seus dipòsits.

Per analitzar les conseqüències que aquest accident pot produir a la zona gallega a curt, mitjà i llarg termini s'ha de considerar el tipus de combustible abocat –la seva composició i comportament -, les

característiques mediambientals de la zona que afecta i què pot passar amb el que encara roman al fons de l'Atlàntic

El fuel és un líquid viscosos que es torna més espès a mesura que disminueix la temperatura. A major temperatura és menys dens que l'aigua el que provoca que es mantingui a la superfície. Però, per les seves característiques, ens trobem que a menor temperatura adquireix la consistència d'un quitrà arribant fins i tot gairebé a solidificar, en aquest cas es pensa que la major part dels abocaments es troben distribuïts a una profunditat mitjana i dipositats en el fons marí. Es dona com a segur que la força dels corrents marins empenyerà la major part d'aquests sediments, altament contaminants, a les costes gallegues. Aquestes pessimistes prediccions s'han pogut comprovar als fons marins entre Estaca de Bars i Ribadeo per vaixells d'arrossegament, el petroli va ser localitzat a una profunditat d'entre els 100 i els 500 metres en una zona on no s'observava fuel en superfície.

Pel que fa a la seva composició els anàlisi realitzats per l'institut francès Cedre reflecteixen que gairebé un 40% dels seus elements orgànics són hidrocarburs aromàtics, a més de quantitats elevades de sofre. Els hidrocarburs aromàtics són els més perillosos, des d'un punt de vista toxicològic, donat el seu reconegut poder cancerigen.

Sempre els mals ocasionats per les mareas negres són greus i requereix temps la seva recuperació, per això és molt important aconseguir que la zona afectada sigui la mínima possible i intervenir amb els mitjans adequats per, impedir en un primer moment, l'extensió de les taques de combustible i, en segon lloc, actuar en la seva eliminació. Espanya, malgrat ser un dels països de la UE amb més quilòmetres de costa, no

Segons la CNN, el 14 de novembre es va produir la major catàstrofe ecològica, econòmica i humana provocada per un petrolier dels últims temps. La càrrega del Prestige triplicava la del rècord anterior: l'Exxon Valdés. La costa i el poble galleg van ser les víctimes. Tot sembla vendre's com una catàstrofe natural que els ha caigut damunt, mentre a tot estirar es destapa la immoral conducta de ministres i polítics que no estaven a la foto. No obstant això, la marea negra no té res de natural, ni són anècdotes les caceres i inauguracions que estaven fent Fraga, Matas, Cascos o Acebes o l'absència d'Aznar: és la política d'un govern supeditat al dictat de les multinacionals i els seus beneficis, qui va provocar la catàstrofe. El poble galego amb la seva exigència de responsabilitats al govern central i autonòmic, està començant a obrir una fissura al PP. És tasca de tots ajudar-los a passar comptes.

disposa de mitjans propis per a planar cara a aquest tipus d'accidents.

Les conseqüències que té una substància com el fuel es deuen d'una banda, a les seves característiques físiques per ser un compost que no es barreja i que és menys dens que l'aigua i, per una altra, a la seva composició química que provoca l'enverinament i la mort de moltes espècies vives, i la seva permanència, encara que sigui en petites quantitats, fa que els seus efectes puguin durar anys. El fuel forma sobre l'aigua una capa que impossibilita la interacció entre la flora i la fauna marina amb l'atmosfera, obstruint així el cicle natural de la vida. Quan aquesta capa s'apro-pa a la costa en zones on hi ha poblacions d'aus marines aquestes queden impregnades cosa que els impedeix poder volar, així com la mort per asfíxia de gran quantitat de peixos i marisc.

Però a més el 40% de compostos aromàtics tòxics del fuel del Prestige

entraran a formar part de les cadenes alimentàries en els ecosistemes marins, ja sigui a través del plàncton o de les algues i altres baules de la cadena acumulant-se en els teixits grassos dels peixos. A més, aquestes substàncies són fàcilment volàtils per la qual cosa poden arribar a la població d'aquella zona a través de l'aire o a través de la pell. Segons estudis de la mateixa Exxon, la recuperació de la zona afectada pels abocaments de l'Exxon Valdez va trigar 10 anys.

Fora el PP. Que els treballadors i el poble gallec decideixin.

A Santiago es van congreguar més de 200.000 persones sota el lema "Nunca más" tot exigint responsabilitats polítiques -el "Fraga dimisión" va ser un dels més cridats- i solucions per als treballadors i afectats per l'abocament. Les ajudes que va aprovar la Xunta estan a més molt lluny de cobrir les necessitats.

Pocs dies abans una altra manifestació a Muxia, de pescadors i mariscadors, els gallecs demanaven que els deixin a ells solucionar el problema: «Deixadnos a nós». Quan així s'expressen estan plantejant que només ells són qui han de decidir les normes de pas dels vaixells per la zona, les condicions de seguretat, la normativa i la custòdia de les mesures preventives. "Deixadnos a nós" és el que nosaltres anomenem control obrer dels treballadors i el poble. I tenen raó vistos els interessos dels qui governen.

En aquests dies que sembla que el fuel ens ofegui a tots i la solidaritat amb Galiza omple l'estat, cal que també tots exigim a més de les solucions les responsabilitats polítiques: **Fraga dimissió! Responsabilitats del govern d'Aznar!** □

Última hora

En tancar l'edició, el fuel ha arribat a les Rías Baixas, a tota Galiza està prohibida la pesca i es comença a desprendre fuel dels dipòsits del Prestige al fons del mar. El fuel arriba ja a Cantàbria, Astúries i Euskadi. França i Portugal estan en alerta a les seves costes. Els sindicats convoquen vaga general el 13 a Galiza.

6/12/02

Llei d'Universitats de Catalunya (o la LOU de CiU)

Privatitzar, privatitzar i privatitzar

Expressar l'oposició a la LOU votant-hi a favor; paliar la LOU desenvolupant la LOU a Catalunya. Deu ser que tenim raó quan ens queixem de la degradació de l'ensenyament públic, perquè no entenem res de res. I per això segur que tornem a equivocar-nos ara manifestant-nos contra la Llei d'Universitats de Catalunya (LUC) que CiU té en Projecte al Parlament. Tot i amb la consciència de tantes limitacions, aquí hi ha un intent d'anàlisi de la LUC -per si de cas.

No hi ha diners per a tot.

Per això no es garanteix un finançament mínim i s'aprofundeix l'abisme entre universitats de primera i de segona, trossejant el pressupost públic que han de rebre les universitats entre un de "genèric", segons "criteris objectius comparables" que no s'especifiquen; un de "complementari", a través dels contractes-programa que ja s'usen ara específicament per premiar les universitats d'èlit; i un de "convocatòries públiques" que "premiem l'excel·lència" que no cal especificar més perquè s'atorgaran a dit. I per això es batxilleritza la universitat -com manen els plans de la UE- amb primers cicles comuns que exigeixen menys mà d'obra i menys qualificada. I per això també s'ha de

privatitzar i privatitzar.

Així "les universitats públiques han de fomentar la promoció i patrocini dels seus serveis, especialment per aquells sectors de la societat que en resultin directament beneficiaris" -potser vol dir que els estudiants hem de pagar? Profes i investigadors s'han de buscar la vida per trobar pasta per investigar mitjançant "accions de finançament competitiu de la recerca" i, molt coherentment, els centres de recerca de les universitats poden ben bé ser directament privats o subcontractar personal i recursos de la universitat a empreses privades. Sí que hi ha diners, tanmateix, per regalar infraestructura pública a les empreses mitjançant els "parcs científicotecnològics" o

"investigadors vinculats" de plantilla d'una empresa que treballen a la uni i, fins i tot, per pagar empreses a profes i estudiants per "afavorir la capacitat emprenedora." I també per enviar més i més

euros a la privada.

Així, les unis privades, sense cap restricció a la llibertat d'empresa de la LOU, passen a formar part en igualtat de condicions del "Sistema Universitari Català" i, per tant, dels seus òrgans, com el CIC o l'Agència de la Qualitat. En canvi els estudiants per accedir a la universitat

revàlida+selectivitat+...

a la revàlida s'hi suma una selectivitat que cada universitat catalana decidirà si accepta o no, que no té en compte l'expedient acadèmic i que no exclou més proves d'accés pròpies de cada universitat o facultat.

Molts precaris i uns quants "d'habilitats"

Però també s'instaura una selectivitat per als profes, un sistema de preselecció per optar a places en paral·lel a la Habilitació Nacional de la LOU que operarà sobre el 49% de profes contractats; entre els quals -això sí- es creen figures estrella com la dels catedràtics contractats o -amb una mica menys d'estrella- els agregats. Cap limitació als precaris i cap dret laboral pels becaris de col·laboració.

Democràcia participada pels empresaris

Es reforça el paper del Consell

Social com a òrgan de control dels empresaris sobre les unis públiques introduint-lo al Consell de Govern –malgrat no tenir-ne cap obligació–, manté la composició de la LOU amb una representació raquítica de la comunitat universitària i, alhora, expulsa encara més dels òrgans de govern que la LOU profes precaris, PAS i estudiants privilegiant la representació dels nous profes doctors contractats.

Al PAS no li toca

I per això no millora en res la situació dels funcionaris i els laborals ni hi apareixen i, per tant, continuaran sense ni tan sols un conveni únic de les universitats catalanes.

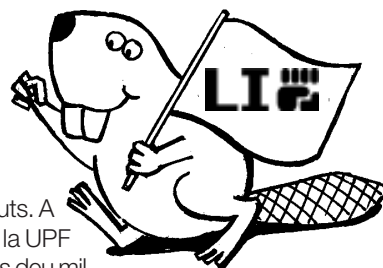
I de LUC no n'hi ha gaire

El Projecte de LUC en cap cas regula per sobre de la LOU les matèries que el Consell Consultiu va considerar no bàsiques i que, per tant, poden ser legislades pel Parlament de Catalunya. Ni tan sols garanteix el traspàs pendent de les beques, encara que, això sí, s'hi refereix indistintament com a "beques i crèdits" –cosa que no gosava fer ni la LOU–. I per no regular ni tan sols ho fa amb els usos lingüístics sinó que es limita a remetre's a la Llei de Política Lingüística –a la qual no sembla que les universitats fossin una excepció–.

Tralla, UdG.

Barcelona

Millor junts

La vaga a Barcelona va tenir un seguiment important als instituts. A la universitat, la majoria de facultats de la UB, la UAB, la UPC i la UPF van parar les classes. Tot i la pluja, la manifestació va reunir a unes deu mil persones que vam omplir la Via Laietana per dirigir-nos primer a la Delegació del Govern i després al Parlament de Catalunya. El lema –"Ni LOU, ni LUC, ni Llei de Qualitat"– deixava clar el rebuig dels estudiants de secundària i universitat a la contrareforma educativa del PP.

Vam passar per la Delegació del Govern sense molts problemes, però a l'arribar al Parlament ens vam trobar els antiavalots dels Mossos i tot el recinte barrat. Els ànims es van escalfar i des de la Plataforma Mobilitzadora en Defensa de la Universitat Pública no es va saber canalitzar la bronca i no es va donar cap tipus de cloenda de la mani, cosa que va contribuir a facilitar la provocació de la policia. Al final van carregar, i la cosa va acabar amb tretze detinguts, alguns ho van ser després de la manifestació.

Sorprenentment, alguns sectors de l'Autònoma van planejar la seva participació a la mani de forma separada, perquè consideren que la Plataforma no funciona prou bé. El problema és que l'Autònoma ha desaparegut de les reunions des de fa temps, tot deixant un buit que han ocupat organitzacions estudiantils més burocratitzades. Diem que és sorprenent perquè les assemblees de l'Autònoma sempre han tingut un pes importantíssim dins la Plataforma i, quan han pres la iniciativa, s'han convertit en el principal puntal d'organització, gràcies a la capacitat de mobilització que sempre han demostrat.

És incompreensible que s'hagi abandonat aquest espai i que ara els companys vulguin justificar això dient que la Plataforma no respecta els ritmes de les assemblees. Mai ho farà si no es pren la iniciativa de la mobilització i es porten les propostes elaborades des de les assemblees, perquè totes les organitzacions estudiantils se subordinin a les mateixes, en la mesura que hagin d'acatar el que la gent, organitzada des de baix, hagi decidit. Anar d'alternatiu quan es podria ocupar un espai hegemònic podria semblar alguna cosa intranscendent, però té un preu molt car per a la lluita. El preu és que les assemblees, l'instrument de lluita de tots, es converteixin en un espai secundari, que funciona a remolc de decisions que es prenen en altres llocs. I per als qui pensen que no cal treballar amb sindicats o organitzacions estudiantils, només se'ls pot convidar a reflexionar si creuen realment que la prioritat és aturar al govern, perquè per a això ens caldrà unir –sempre respectant la democràcia de base– totes les forces que puguem.

Cristina, UPF

Lluita unitària ja!

La jornada de vaga del 21 de novembre passat ha de ser només un primer pas en la bona direcció –a Catalunya es tractava d'una convocatòria unitària dels estudiants universitaris i de secundària alhora contra el Projecte de Llei d'Universitats de Catalunya i contra la Ley de Calidad. Que s'unifiquin totes dues lluites és fonamental, però ara cal exigir la unitat d'acció també a les organitzacions sindicals que representen els treballadors de l'ensenyament públic amb un pla de lluita conjunt fins aconseguir la retirada d'amdós projectes de llei. I, pel que fa a la LUC, cal exigir als Rectors –que mantenen un posició ambigua– i als partits que es reclamen d'esquerra –que no s'han pronunciat– una oposició ferma. Les mobilitzacions han de continuar!

Girona

Se'ns acaba la paciència!

Sota el lema "ni LOU, ni LUC, ni Ley de Calidad! PP i Convergència se'ns acaba la paciència", 2000 estudiants vam manifestar-nos pels carrers de Girona en la jornada de mobilització del 21 de novembre, sota la convocatòria de la Plataforma d'Assemblees de Facultat i Escola de la UdG i, pel que fa als instituts de secundària, de la Plataforma Revolucionària d'Estudiants de Secundària, la CEPC i el Sindicato de Estudiantes. El seguiment de la vaga va ser pràcticament total als instituts i a la universitat, i només cal destacar –i denunciar– les amenaces del Degà de la Facultat de Ciències de la UdG, David Brusi, al piquet de l'assemblea d'aquesta facultat. Les dues hores de manifestació es van animar amb algunes accions: es va pintar el rètol identificatiu de la seu d'Unió Democràtica i es va cremar un ninot de Pujol amb la LUC sota el braç. El recorregut va acabar amb la lectura d'un manifest contra la Ley de Calidad davant de la Subdelegació del Govern i d'un altre contra la LUC davant de la Delegació de la Generalitat a Girona.

Tralla, UdG

Punt final?

El passat 23 de novembre desenes de milers de persones ens vam concentrar en la Plaça d'Espanya a Madrid per protestar un altre cop contra la *Ley de Calidad*. Vergonyosament després que el Sr. Ansuategui, delegat del Govern a Madrid, il·legalitzés una manifestació des de Callao a la citada Pl. d'Espanya, com en els millors temps del *Innombrable*. Molts dels que vam estar allí ens preguntem si aquesta Marxa a Madrid, o festa o el que sigui... (últimament ens tenen acostumats a canviar el caràcter combatiu per un de lúdic-festiu) era el punt final o l'arrencada de més mobilitzacions fins tombar aquesta llei que regularà el nostre sistema educatiu. Si era el punt final hem de donar per perduda la batalla, si no és així, com continuem?

Molt hem escrit des d'aquestes pàgines sobre la mal anomenada *Ley de Calidad*. Des del curs passat, i presentat l'esborrany de la llei, van començar les mobilitzacions, no molt unitàries en els seus inicis. Va ser el Sindicat d'Estudiants i a cop

de fax als instituts qui mobilitzà als estudiants, mobilitzacions que no van tenir suport estatal clar dels sindicats de l'ensenyament. No va ser fins els inicis d'aquest curs quan es comença a donar una resposta més o menys unitària contra la llei. Però no podem oblidar que es va prioritzar «la unitat per a la foto», arrencant amb un acte el 19 de setembre a Madrid, on el món de la cultura se sumava a un manifest contra la *Ley de Calidad*. CCOO, UGT, STES, CEAPA, ES, Plataformes en defensa de l'Escola Pública, PSOE, IU i una llarga llista d'escriptors i actors demanaven la retirada del projecte de llei i donaven inici a una sèrie de mobilitzacions en el sector. Mentrestant ja s'anunciava una vaga general de l'ensenyament per al 29 d'octubre. De nou ens vam assabentar pels mitjans de comunicació de la vaga en el sector, però les assemblees als instituts, als col·legis, per tal de preparar aquesta vaga va ser molt desigual arreu de l'Estat. A Madrid, amb tota aquesta tasca, els sindicats van destacar per la seva absència perquè donaven prioritat al treball de les eleccions sindicals sobre la preparació de la lluita.

Paral·lelament s'estava preparant la segona part de la Vaga General del 20 J, contra el *decretazo*: la Marxa a Madrid del 5 d'octubre. En assemblees preparatòries de la mateixa ja es va assenyalar des de CCOO i la federació d'ensenyament la necessitat d'assumir per al 5 d'octubre el rebuig a la *Ley de Calidad*, proposta que va ser resposta per Fidalgo amb la més absoluta ambigüitat i poc compromís: «es dona per entès que aquesta reivindicació queda assumida». És evident que a hores d'ara queda demostrat que ni es va assumir ni es pretén assumir. Una possibilitat important que es va

desaprofitar.

Però les actituds dubitatives dels nostres dirigents es van tornar a posar a prova una setmana abans de la vaga quan a Madrid encara no es sabia si hi hauria convocatòria conjunta d'estudiants i treballadors de l'ensenyament per al 29. Finalment es va convocar. Després mobilitzacions descentralitzades a tot l'Estat: el 14 a Madrid i altres províncies, el 17 a Barcelona. Respostes que van ser molt desiguals, directament proporcionals a la seva preparació. El 23 va arribar com a convocatòria de Marxa estatal a Madrid.

La gravetat de la proposta que, com ja hem insistit moltes vegades, suposarà la privatització de l'ensenyament públic, i la debilitat de la resposta que s'està donant és un cóctel que podria presagiar una derrota. És necessari que s'assumeixi per part dels sindicats i els partits aquesta batalla com a central, ja que no només afecta als treballadors del sector sinó a tots els treballadors: estem parlant d'un dret universal conquerit pel moviment obrer després de molts anys de lluita, és a dir, estem parlant del nostre salari indirecte que es veu de nou amenaçat (ja queden pocs sectors per privatitzar).

Clar que, per a prendre'l com a eix central i donar una resposta contundent, el PSOE hauria d'explicar la privatització de l'educació infantil a l'Aragó (governat pel PSOE amb el PA), o la política de CCOO i UGT pel que fa a l'ensenyament concertat (privada finançada amb fons públics, o sigui pública privatitzada) i que va rebre el seu suport a través d'acords on s'accepta la integració de la privada en la xarxa pública. S'ha de dir clar si es vol defensar l'ensenyament públic o no, i per a això cal que s'assumeixi per part de tots els sectors implicats, donant i treballant una resposta contundent a aquesta Llei.

Carmen, Ensenyament-CCOO-Madrid

El 17 en Barcelona, la movilizació de la comunitat educativa fue menor a la del día de huelga de la enseñanza. La convocatoria del MUCE no alcanzó a congrega 10.000 personas. La manifestación recorrió Vía Layetana finalizando en Delegación de Gobierno. La CGT, que no forma parte del MUCE precisamente por la posición frente al tema de conciertos, participó sin embargo en esta manifestación en la que compartía la lucha contra la Ley de Calidad.

Corresponal

França. El 26 de novembre: 100 000 treballadors mobilitzats

i després?

Mentre a l'Estat Espanyol, se succeeixen les darreres privatitzacions i les direccions sindicals majoritàries signen l'augment pels treballadors públics que sembla el començament d'una altra pau social en aquest sector, a França es produïa una mobilització massiva dels treballadors públics. Des d'aquí, ens sembla que imitar-los és una necessitat. Des d'allà, encara hi ha dèficits en tant que la convocatòria no va ser tan unitària com hagués hagut de ser. Transcrivim l'anàlisi dels nostres companys del GSI (secció francesa de la LIT-CI).

El 26 de novembre va ser una jornada de vaga a la funció pública i a certes empreses nacionals. La convocatòria, centrada en la defensa del servei públic i les pensions, va mobilitzar a uns 100.000 assalariats a tot el país: **és la prova que aquesta reivindicació crea un creixent moviment unitari entre els treballadors.** Així es van expressar cent mil treballadors, entre ells els estudiants, superant les divisions sindicals, a través de la vaga i la mobilització, en defensa de les conquestes i per reivindicacions que ens van unir a tots. Cent mil treballadors que van cridar alt i fort:

No a la destrucció de les nostres pensions!

No a la destrucció dels nostres estatuts!

No volem la privatització dels nostres serveis públics!

No volem la regionalització!

Aquesta important mobilització anuncia que un creixent moviment cap a la unitat està en marxa, i hagués pogut duplicar-se o més si el flagell de la divisió no hagués limitat la seva transcendència. En efecte, la crida ha estat més o menys gran i unitària segons els sectors afectats. De fet, les burocràcies sindicals han desenvolupat una sàbia tàctica de divisió, tot convertint el 26 de novembre en una jornada entre moltes altres, a l'espera d'un pròxim «període dur».

La voluntat de combat demostrada pels treballadors públics és gran. Les amenaces no han pogut mai ser tan serioses. De la privatització pura i simple, púdicament batejada com «obertura al capital», al desmantellament dels serveis públics i la liquidació de la funció pública de l'Estat via la regionalització, de la reducció dràstica dels efectius pel no reemplaçament de les nombroses jubilacions dels anys que vénen, a la posada en qüestió de les pensions sota la tapadora de la «equitat», això és el que està en joc.

El descontentament és molt i la voluntat d'anar a la lluita és important, en tots els sectors afectats. Per tant, no es tracta d'una situació que obligui a les direccions sindicals a establir una jerarquia en les urgències, cridant a la vaga aquí i no allà, organitzant realment la mobilització en un sector, mentre ho deixaven en crida formal en un altre.

També la manifestació a París permet tenir una idea bastant precisa de la divisió ja que, algunes setmanes després de la manifestació nacional dels agents de EdF, van ser cridats a la mobilització els de la SNCF. En les quatre hores de manifestació, dos van ser omplertes amb els seguicis de la CGT; les altres dues, per seguicis diversos on es podia trobar des de la mateixa CGT, FO, la CFDT, la CFTC, la UNSA, SUD, la CNT o la FSU. Es trobaven ferroviaris dins i fora dels seguicis de CGT, a més de delegacions ferroviàries de Luxemburg, Bèlgica, Anglaterra i Itàlia, però també carters, agents de France Télécom¹, de la salut, de l'educació nacional, d'Air France, els vaguistes de France 3 i Ràdio-France Internationale (RFI), sense oblidar les delegacions d'estudiants contra els ECTS. En total, una manifestació del voltant de 50.000 persones, a més d'altres desenes de milers a les províncies.

Els grans absents van ser, no obstant, els agents de les funcions públiques... territorials i hospitalàries. Però, potser, les burocràcies sindicals estimen que

el futur de la funció pública de l'Estat està en el seu esclat i la subjecció al Títol III de l'estatut general («el territorial») amb les seves febles garanties estatutàries i, sobretot, jàmb un personal ja segmentat i una contractació local i flexible! Quan als hospitals és on la descentralització està més avançada, gràcies a les agències regionals posades en funcionament pel pla Juppé-Jospin-Aubry-Kouchner.

Plantejar la pregunta exigeix també respondre-la. *¿És que es tracta d'acompanyar la liberalització exigint que «les organitzacions de treballadors siguin integrades a l'adreça de l'agència que organitzarà l'harmonització i la seguretat.»?* (S. Ainardi, diputat europeu i membre de la direcció del PCF, a propòsit de les directives sobre els ferrocarrils. *L'Humanité* del 27/11/2002, p.2)

¿No caldrà, al contrari, cridar des de ja a la unitat del conjunt dels treballadors per a posar-se en vaga i baixar al carrer a exigir la fi de les privatitzacions, la fi del desmantellament dels serveis públics, el respecte a totes les conquestes obreres, pensions plenes per a tots, treballadors públics o privats, amb 150 trimestres de cotització (37,5anys)? És a dir, en definitiva, exigir la derogació del tractat de Maastricht, en nom del qual la Comissió Europea i els governs de la UE propaguen el fet que un ferroviari anglès, preguntat per la televisió aquest 26 de novembre, ha denominat «*el flagell britànic*».

Article que apareixerà en el número de desembre de L'Internacionaliste, premsa del GSI - secció francesa de la LIT-CI

¹La primera convocatòria unitària de tots els sindicats des de 1993, va reunir a prop de 2 000 agents del Correu i de France Télécom al matí davant el Ministeri de Finances, per a des d'allí anar a unir-se a la manifestació central.

Musulmans-demòcrates en el poder

El partit de Justícia i Desenvolupament (AKP per les seves inicials en turc, que també significa «Partit Blanc») ja ha format el nou govern sota la presidència de Abdullah Gul, el segon home fort del partit després de Tayyip Erdogan, màxim líder carismàtic a qui es va prohibir presentar la seva candidatura a les eleccions. L'èxit electoral de l'AKP (el 34,3% dels vots i 363 dels 550 parlamentaris) ha estat un xoc per als mitjans de comunicació occidentals que, ràpidament, van plantejar la possibilitat que els «islamistes» turcs pretenguessin canviar la constitució per a convertir la Turquia laica en un Estat islamista. No obstant això, el que no va cridar tant l'atenció va ser la gran transformació política que es va engegar a Turquia. Una transformació que es va concretar en la liquidació de tots els partits tradicionals que havien estat representats en el Parlament sortint.

“Gran neteja”

Així va ser el títol de la majoria dels periòdics turcs al següent dia de les eleccions del 3 de novembre. De fet, sense exclusió, tots els partits que tenien representació al Parlament sortint, han quedat amb menys del 10%; és a dir, fora de l'Assemblea general turca. I alguns, vergonyosament: Partit d'Esquerra Democràtica (DSP), de l'ex primer ministre Bülent Ecevit, que va encapçalar tot el procés de situar l'economia sota el control de l'FMI i el Banc Mundial, va obtenir només l'1% dels vots (va ser el partit més votat a les eleccions del 1999, amb el 22%). També el Partit de Mare Pàtria, un altre partit de la coalició governamental, ha estat castigat per la seva relació amb els grans financers i amb els cercles corruptes i mafiosos, perdent més de la meitat dels seus votants del 1999 i baixant fins el 5%.

El pitjor va anar per als islamistes del Partit de la Felicitat (amb els seus noms anteriors, Partit del Benestar o Partit de la Virtut), del qual van sorgir fa dos anys per ruptura «els renovadors» de Tayyip Erdogan per a fundar l'AKP. Com a partit més votat a les eleccions del 1996, el PF va assumir el govern el 1998, però un any més tard van dimitir davant l'amenaça dels generals. Ara, amb menys del 2,5% dels vots, l'islamisme polític turc es troba en cendres.

Un altre sector desil·lusionat ha estat el Partit del Moviment Nacionalista, que va quedar en el 8,3%, al contrari de la seva “gloriosa

victòria” del 1999 (18%). Els feixistes, no només han perdut el seu poder legislatiu i executiu com el partit més gran del Parlament -gràcies a les ruptures que va patir el DSP- i de la coalició governamental, sinó que també s'han precipitat en una crisi profunda, començant per la dimissió del seu “Führer”, Devlet Bahçeli.

L'únic partit extraparlamentari que va fer un avanç important va ser la coalició electoral -que va formar un sol partit: el DEHAP- constituït per la suma de diversos partits i grups socialistes al voltant del Partit Democràtic del Poble (HADEP, el partit kurd al que dona suport el PKK). El DEHAP ha incrementat un 4% més dels vots recollits pel HADEP a les eleccions del 1999, fins el 6,2%. I el que és més important: el DEHAP s'ha convertit en el primer partit en 13 províncies kurdes, obtenint en algunes d'elles més del 50% dels vots; inclosa la capital

turca de Kurdistan, Diyarbakir (50,2%). La seva enèrgica campanya electoral ha contribuït a la mobilització d'importants sectors de la classe treballadora i de milers de militants socialistes i revolucionaris.

Davant la majoria absoluta de l'AKP, l'únic partit d'oposició és el Partit Popular Republicà (CHP), que va obtenir el 19% dels vots. Els autoanomenats socialdemòcrates del CHP s'atribueixen el paper de ser «guardians de l'Estat secular», per tal de poder distingir-se dels conservadors musulmans, doncs el seu programa d'integració de Turquia al capitalisme mundial, amb

totes les seves conseqüències - privatitzacions, flexibilització del mercat laboral, endeutament extern, etc.- no és diferent al de l'AKP.

Una crisi econòmica sense igual

Les arrels d'aquesta transformació de l'escena política podem trobar-les

en la profunda crisi que viu Turquia. Amb un deute exterior de 117.500 milions de dòlars, que suposa el 77,6% del seu PIB, i amb el seu sistema bancari totalment col·lapsat, Turquia és una curiositat per als analistes per no haver estat encara arrossegada cap a un “Argentinazo”.

De fet, el xoc va ser brutal. Quan el govern va signar el tractat de “seguiment proper” amb l'FMI el 1998, la balança comercial de Turquia era positiva. No obstant això, les polítiques adoptades per a suavitzar la inflació, que surava per sobre del 70%, i la permanent recerca de diners calents, van dur l'economia cap a un endeutament sense precedents i, a partir d'allí, a la coneguda fallida del sistema financer.

L'única sortida que l'ex primer ministre, Bulent Ecevit, va trobar va ser lliurar la direcció de l'economia

al vicepresident del Banc Mundial, Kemal Dervish. No obstant això, el programa de "transició a l'economia forta" d'aquest, va acabar amb una reculada del PIB el 2001. En només un dia els diners van perdre la meitat del seu valor, van tancar més de 400.000 pymes i la població va caure en un atur devastador. No falten economistes que caracteritzen l'experiment turc com el major fracàs de l'FMI. Aquesta crisi, juntament amb la corrupció que regnava en l'aparell polític, va facilitar el càstig dels partits tradicionals per part de la classe treballadora i el poble.

Crisi del règim?

Els comentaristes occidentals han començat a parlar d'una possible crisi entre "els islamistes" i els militars. Pensen que l'AKP impulsarà la *sharia* (llei islàmica) per a convertir-la en la constitució de l'Estat; però aquest procés serà impedit pel defensor de la república laica, és a dir l'exèrcit; fins i tot encara que haguessin d'arribar a expulsar al govern "islamista" del poder, com ho van fer amb el govern del Partit de la Virtut (FP) el 1999.

Aquesta hipòtesi no sembla molt probable. L'AKP no és un partit "islamista" que reivindica la islamització de l'Estat turc i de la societat. Ni en el seu programa, ni en el seu discurs està el projecte de la imposició de la *sharia*. Tampoc a l'economia o a l'educació no proposen l'aplicació de les normes islàmiques pròpies dels partits i Estats fonamentalistes. El seu conservadurisme pot molestar a alguns sectors del poble, però el mateix també pot agradar als militars que opten per qualsevol eina repressiva per tal de poder contenir a la societat dins d'una ideologia reaccionària. De fet, va ser el mateix exèrcit qui va començar la difusió de la ideologia islamista durant la seva dictadura militar entre 1980 i 1983, a la mida dels consells de la CIA nord-americana.

L'AKP és un partit conservador i reaccionari del tipus cristià demòcrata. Tal vegada pugui ser l'impulsor de la denominació "musulmà demòcrata" dels partits amb semblants característiques. És un partit que reivindica l'entrada de Turquia a la UE i és fidel a l'OTAN. Fins i tot està decidit a conservar les relacions de Turquia amb Israel

en tots els nivells (econòmic, militar, intel·ligència, etc.). Per això, una possible fricció entre el govern i els militars no sorgirà del caràcter "islamista" de l'AKP i del "laïcisme" de l'exèrcit i del seu portaveu parlamentari, el CHP.

No obstant això, si que existeixen motius perquè els militars se sentin molestos, doncs l'AKP, per poder obrir-se un espai electoral, ha assumit diverses demandes democràtiques. Van incorporar en el seu programa l'impuls dels drets humans, la prohibició de la tortura i l'ampliació i execució de les llibertats democràtiques tals com les d'expressió i organització. Fins i tot amb la seva postura aparentment democràtica sobre les llibertats ètniques i nacionals, han obtingut un important recolzament a les zones kurdes. L'AKP també vol abolir la intervenció i el control de l'Estat sobre la religió, reivindicant un "laïcisme de debò". Si el govern de l'AKP es veu obligat a complir alguns dels seus compromisos electorals, el president de la República, l'exèrcit i el partit suposadament socialdemòcrata (CHP), poden reaccionar intentant fins a abolir el Parlament, on els diputats "renegats islamistes" tenen la capacitat de canviar fins i tot la constitució.

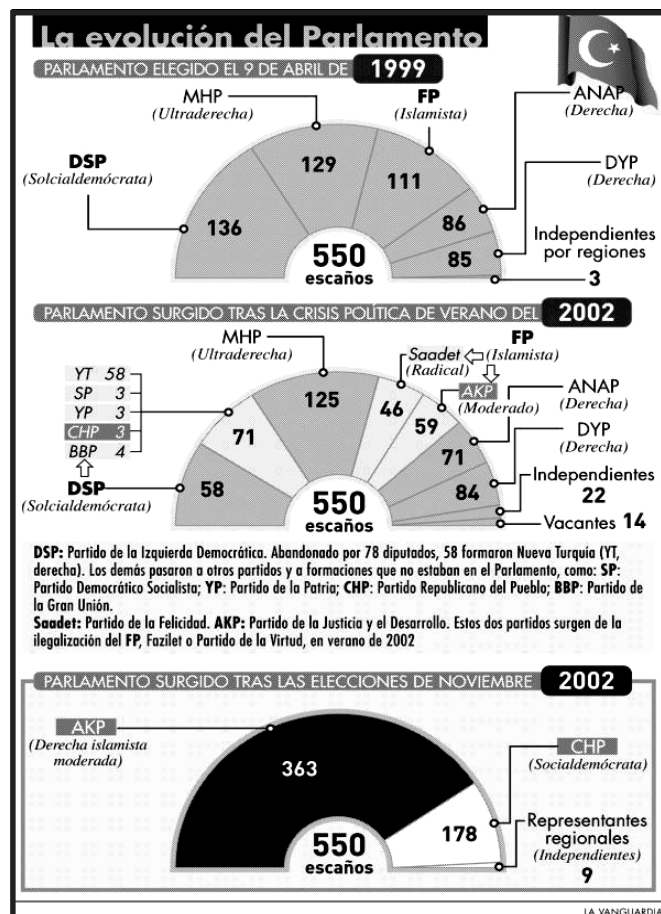
Musulmans liberals

Els dirigents de l'AKP són burgesos suficientment intel·ligents com per saber que per a superar aquesta crisi no seria suficient l'aplicació del sistema de "zakat" (l'obligació dels musulmans de repartir anualment una part dels seus béns als pobres). Per això, Erdogan insisteix que assumiran tots els acords signats amb l'FMI i que pagaran fidelment almenys els interessos del deute extern per poder atreure el capital estranger al país. Segons el seu programa d'urgència, aquesta serà la via per activar l'economia, baixar la inflació a nivells sostenibles i crear ocupació. Un programa típicament burgès i liberal.

El nou govern ja s'ha engegat per a poder garantir l'entrada de Turquia a la Unió Europea. Mentrestant està preparant la liberalització del Banc Central i del preu de la lira turca (dolarització). De fet totes aquestes mesures són les ordres de l'FMI, que ja no només dóna receptes als governs turcs, sinó que també assumeix la pròpia gestió de la crisi econòmica. Les empreses estatals que han de ser privatitzades, els tipus d'interessos, el preu de la lira, fins i tot els nivells de les subvencions al sector de l'agricultura estan decidits pels agents de l'FMI.

En tot aquest context, el govern de la majoria absoluta de l'AKP serà una bona experiència per a poder desfer el vel populista que duen els "musulmans demòcrates". Però no pel seu "islamisme", sinó pel seu programa a favor del capital financer, de les multinacionals imperialistes i de la neocolonització de Turquia. També els treballadors i els pobles oprimits de Turquia esgotaran les seves esperances dipositades en els falsos discursos democràtics dels "fidels" rics.

Muhittin Karkin

Paraguai

Congrés del PT

El 30 de novembre i l'1 de desembre el nostre partit germà PRT de Paraguai va celebrar el congrés. Transcrivim la nostra salutació:

«Estimades companyes i companys:
Volem saludar amb aquesta nota el Congrés. Hem sabut que us trobeu en un moment especialment important per a la vostra construcció amb la coalició de partits que representa Izquierda Unida i el lloc destacat que ocupeu en aquest projecte.

En un moment que l'ofensiva imperialista es reforça per a sotmetre més estretament el conjunt de pobles del planeta i en particular d'Amèrica Llatina amb plans com la intervenció militar a Colòmbia o l'ALCA, però que alhora creix la resistència del moviment de masses que s'oposa a aquests plans i que ha tingut multitud d'expressions. Aquesta polarització anuncia que ens trobem a les portes d'enfrontaments decisius per a la lluita de classes internacional.

És per això que ara més que mai és vital que el moviment obrer i camperol i els pobles comptin amb una direcció revolucionària per aquests enfrontaments.

Bona feina en el congrés i molts èxits. Salutacions revolucionàries.

Lluita Internacionalista.»

Perú

Lluita universitària

... La lluita universitària a Perú va començar el 5 de novembre per més pressupost, gratuïtat de l'ensenyament i augments pels docents i treballadors, en moments que el Pressupost General de la República es troba en ple debat al Congrés. Una situació de Vaga General Indefinida de totes les universitats públiques fou declarada pels tres estaments des del 12 de novembre, a la qual insòlitàment es van afegir les autoritats de la majoria d'institucions i de la conservadora Asamblea Nacional de Rectors.

(Bandera Socialista de novembre, premsa del PST, secció peruana de la LIT-CI)

Eleccions nordamericanes

El perquè de la victòria de Bush

La victòria de Bush és indubtablement un ajut a la seva política. Però és important precisar fins on perquè amb l'empenta que dóna al clima pre-bèlic que es viu, cal mesurar quines possibilitats de resistència hi hauran al cor de l'imperi. És clar que en Estats com Geòrgia, Florida i Maryland els votants negres –que tradicionalment voten

demòcrata- es van quedar a casa. No van ser els únics doncs la participació, tot i superant la del 98, va ser del 39%, és a dir, el resultat representa l'opinió d'un de cada cinc censats. A més els resultats van ser molt ajustats: si 300.000 dels més de 75 milions de vots haguessin girat dels republicans als demòcrates, aquests haguessin guanyat les dues cambres del Congrés. I una oscil·lació de només 34.000 vots els hagués permès conservar el Senat. Conseqüència de tot això és que fins i tot un columnista conservador –i cosí de Bush- com John Ellis alerta al govern que “Els resultats del 2002 són un fort vot de confiança per a l'administració de Bush. No és una “ordre”. El major perill que ara amenaça al govern és que confongui aquest vot de confiança amb una ordre.” Aleshores, què va passar?

La setmana següent a la que els demòcrates perdessin el control del Senat i aquest passés a mans dels republicans, els comentaristes es van apressar a declarar que l'elecció 2002 havia estat un suport a la presidència de Bush. I els republicans disfrutaren clamant que era una ordre per aprovar el programa de guerra de l'ala més dretana, les retallades impositives per als rics i omplint els escons federals de conservadors.

En tota la carrera post-electoral ha estat fàcil oblidar que (...), fa només tres mesos, la popularitat de Bush estava caient ràpidament, amb la cooperació dels temuts escàndols que l'implicaven a ell mateix i a Dick Cheney.

Què va passar? Ningú no pot negar que Bush va guanyar amb una campanya imparabile en els dies finals de l'elecció. (...) Una *Gallup Poll* - enquesta d'opinió- del dia abans de l'elecció va capturar aquest surgiment tardà de votants republicans.

Només sis setmanes abans –enmig de la saturació d'informació sobre els actes de l'aniversari de l'11 de setembre- *Gallup* donava un 50% d'intenció de vot als demòcrates, comparats amb un 46% als republicans.

El gir cap als republicans es va donar en les setmanes següents. En primer lloc perquè els demòcrates van capitular a l'exigència de Bush d'una resolució del Congrés que autoritzés la guerra amb L'Iraq. Però això era només l'últim exemple de l'acostament dels demòcrates a Bush, el que els va portar a regalar la seva “base” negra, de sindicalistes i de treballadors que quedaven amb poques raons per anar a votar.

L'estratègia dels demòcrates partia de dos pressupostos. Els dirigents del partit argumentaven que ells no podien oposar-se a un president popular a L'Iraq. Però encara que així s'invalidaven a si mateixos posant-se al costat de Bush en la conducció de la guerra, esperaven poder aleshores centrar la discussió on ells volien en la baralla electoral: en la deteriorada economia i els aspectes nacionals.

El seu primer supòsit va ser fals. En efecte, els senadors Max Cleland (D-Ga.) i Jean Carnahan (D-Mo.) no només van votar per la guerra de L'Iraq, sinó que també van recolzar les posicions de Bush (...) incloent la retallada d'impostos

als rics de l'últim any. Però igualment la campanya de Bush va anar contra ells, i els dos van perdre. En canvi, només un dels demòcrates que va votar contra la Guerra va perdre (..) el senador Paul Wellstone's (D-Minn.) (...que va morir...) en un accident d'aviació el 25 d'octubre.

El segon supòsit dels dirigents demòcrates partia de la premissa que el partit tenia alguna cosa a dir sobre l'economia. Vegem les condicions econòmiques que enfrontaven Bush i els republicans en aquestes eleccions. El mercat de valors havia vingut caient un 20% des de l'assumpció de Bush com a president. Al voltant d'1,5 milions de llocs de treballs van desaparèixer en el mateix temps, amb un atur oficial que va pujar del 4,2% al 5,7%. La taxa oficial de beneficis empresarials és la més baixa des de fa 50 anys, excepte el 1980 i 1982. Les estadístiques poden seguir, però el punt obvi, com subratllava Harold Meyerson, editor de l'*American Prospect* és que: "En una nació on la inseguretat econòmica és rutina; on la preocupació per l'ocupació, les jubilacions i la cobertura sanitària estan generalitzades; el fracàs dels demòcrates per a connectar amb alguna d'aquestes causes és sorprenent." Cap alt càrrec demòcrata va voler criticar a Bush pel regal als rics o avançar algun tipus de proposta real per desenvolupar front la desactivació econòmica. Fins i tot els votants demòcrates més lleials –els sindicalistes- van reconèixer que els republicans tenien un pla econòmic, mentre que els demòcrates no, segons una enquesta de la nit de les eleccions de la AFL-CIO. (...)

I aquests seran el motius de les lluites que caldrà construir durant els propers mesos.

15 de novembre 2002

Extractes de l'article de Lance Selfa publicat per ISO de EEUU

Pla del nou govern sionista

Més a la dreta, impossible

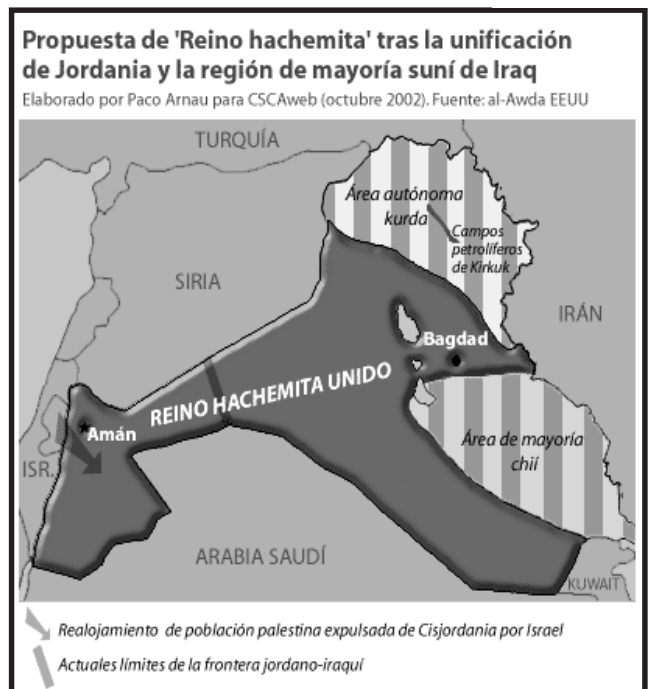
El dia 30 d'octubre es produeix la crisi del govern d'unitat nacional d'Israel amb la dimissió dels dos ministres laboristes de Sharon, Ben Eliezer i Simón Peres, de les carteres de defensa i afers estrangers. Sharon recomposa el govern situant Mofaz –fins aleshores Cap de l'Estat Major de l'Exèrcit d'Israel, que té el mèrit d'haver comandat sobre el terreny les carnisseries del camp de refugiats de Jenin i del casc antic de Nablús- al Ministeri de Defensa; i ofereix a Netanyahu –el rival ara derrotat a les primàries del Likud que reclama a Sharon més mà dura contra el poble palestí- la cartera d'exteriors.

Netanyahu posa com a condició per acceptar-la – amb altres en clau interna- la deportació d'Arafat dels Territoris Ocupats. Sharon ho accepta, després que el Partit de la Unitat Nacional rebutgi l'oferta d'entrar al govern tot i que és el seu suport a la knesset que li permet de superar les mocions de censura presentades per l'esquerra i aprovar els pressupostos.

Pel que fa a la ruptura per part del Partit Laborista, la sortida es produeix, en boca de Ben Eliezer, "perquè els diners que es dediquen als colons il·legals s'haurien de dedicar als pobres" (sic), un desacord sobre una partida que equival al 0'1% dels pressupostos; ni una crítica al genocidi del poble palestí,

no en va n'han estat des del govern, justament, corresponsables. Amb la victòria de Mitzna a les primàries laboristes el pla del PL és la retirada unilateral d'Israel dels Territoris Ocupats incloent l'evacuació dels assentaments "il·legals". Aquesta, de fet, ha estat ja una hipòtesi de treball del govern amb la construcció –que ja ha començat- d'un mur que separaria físicament Israel de Cisjordània (vegeu el requadre).

El gir a la dreta del govern –que ha reprès l'ofensiva amb atacs brutals a Hebron i la Franja de Gaza, i la reocupació de Betlem- amb la cobertura addicional que li proporcionen els atacs a Kènia; la victòria que quasi ningú no dubta del Likud a les eleccions de gener; i la conjuntura que sorgirà de la guerra anunciada contra Iraq poden reforçar l'opció d'un altre dels plans que sembla que l'imperialisme té sobre la taula: una nova deportació en massa de palestins, davant la qual, el laborisme hauria sortit del govern no pas per provocar una crisi sinó per posar-se al marge i poder aparèixer uns anys més tard com

a recanvi lícit.

En concret es tractaria de l'expulsió dels palestins de Cisjordània cap a Jordània, permetent així l'expansió definitiva d'Israel fins al Jordà, en una nova etapa expansiva del projecte sionista del Gran Israel. El discurs de presa de possessió de Netanyahu que descartava la creació d'un Estat Palestí als Territoris Ocupats i que apuntava que la guerra contra Iraq

proporcionaria la cortina de fum necessària per deportar Arafat, i el fet que Jordània hagi demanat oficialment a Israel que desmenteixi el pla de deportació, donen encara més pes a aquesta hipòtesi. El pla podria incloure per a Jordània -que veuria com el conflicte palestí es trasllada dins de les seves fronteres- la restauració de la dinastia jordana com a monarquia en un futur Iraq de després de la guerra, amb zones autònomes per a kurds i shiites (vegeu "Cap al repartiment imperialista de l'Orient Mitjà" al LI33 i el mapa).

Amb aquests antecedents, tot el suport a la Intifada i el combat contra la guerra que s'acosta són cada vegada més inexcusables per aturar l'aplicació dels nous plans imperialistes per a l'Orient Mitjà.

Tralla

Contra la guerra

18/12/02, al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona: xerrada de l'exencarregat de negocis del govern de l'Estat Espanyol a Iraq, Fernando Valderrama.

Si comencen els bombardejos, les Plataformes contra la Guerra han convocat davant dels ajuntaments de cada localitat, a les 20 hs d'aquell dia. □

Palestina

El mur de l'apartheid

Segons els plans del govern d'Israel el juny del 2003 hauria d'estar acabat el mur que tancaria Cisjordània, des de Salem fins al sud d'Hebron. El mur es construiria més enllà de la línia verda del 49, annexionant a Israel el 10% de Cisjordània, en un territori que inclouria 57 assentaments israelians amb 303.000 colons i 384.918 palestins -als quals no es garantiria la condició de residents ni la ciutadania israeliana-, les terres cisjordanes més fèrtils i la major part dels recursos hídrics. Alhora suposaria la creació de bantustans inconnexos a la banda "palestina" del mur. Un dels casos més clars es produiria a Jerusalem, on es construirien, de fet, dos murs paral·lels entre els quals quedarien tancats el poble de Kfar'Aqab i el camp de refugiats de Calàndia, aïllats completament alhora de Jerusalem -israelià en virtut dels plans que s'executen cada dia d'expansió i expulsió- i de la resta de Cisjordània.

Font: LAW

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Calxa 2100- 3459-38- 2100220515 (20 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 13 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001 Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
 Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
 Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
 e-mail: luchaint@retemail.es
<http://personal1.iddeo.es/luchaint>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

